

**REPUBLIKA HRVATSKA
MINISTARSTVO PRAVOSUĐA
ULICA GRADA VUKOVARA 49
10000 ZAGREB**

Zagreb, 01.06.2016.

**KOMENTARI HRVATSKE UDRUGE ŽENA U PRAVNOJ PROFESIJU
NA NACRT PRIJEDLOGA ZAKONA O IZMJENAMA I DOPUNAMA
ZAKONA O PARNIČNOM POSTUPKU**

Poštovani,

Ministarstvo pravosuđa Republike Hrvatske objavilo je na mrežnim stranicama e-savjetovanja poziv za sudjelovanje u javnom savjetovanju o Nacrtu prijedloga Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku koje je otvoreno do 02.06.2016. g.

Hrvatska udruga žena u pravnoj profesiji osnovana je s ciljem promoviranja, unaprjeđenja i afirmacije statusa žena u odvjetništvu, sudstvu, korporativnom svijetu te pravnom sustavu općenito.

Jedna od glavnih djelatnosti udruge je rad na praćenju hrvatskih i europskih propisa koji se tiču, ili su od direktnog utjecaja na afirmaciju statusa žena u pravnoj profesiji, odnosno unaprjeđenje statusa žena u društvu općenito, a svakako i svih onih propisa koji su od značaja za našu profesiju bez obzira na rodnu pripadnost.

Sukladno otvorenoj javnoj raspravi Hrvatska udruga žena u pravnoj profesiji dostavlja svoje komentare na nacrt prijedloga Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku kako slijedi:

Članak 7.

(prijedlog Ministarstva pravosuđa)

U članku 112. iza stavka 3. dodaju se stavci 4. i 5. koji glase:

"U rokove određene na dane ne računaju se dani u razdoblju od 1. kolovoza do 15. kolovoza (sudski odmor). Ako rok određen na mjesec odnosno godine završava tijekom sudskog odmora, rok završava onoga dana sljedećeg mjeseca koji po svom broju odgovara danu kad je rok otpočeo. Ako nema toga dana u sljedećem mjesecu, rok se završava posljednjeg dana tog mjeseca.

Odredba stavka 4. ovoga članka ne primjenjuje se u postupcima osiguranja dokaza, ako to stranke suglasno zatraže ili ako zakonom nije dopušteno."

Uvođenje instituta sudskog odmora prilikom računanja rokova u razdoblju od 01. kolovoza do 15. kolovoza dovodi do nedopustive razlike u računanju rokova određenih na dane u odnosu na rokove određene na mjesece.

Takvim načinom računanja rokova dolazi do neopravdanih odstupanja u pogledu trajanja rokova.

Nadalje, dolazi i do značajne pravne nesigurnosti kada su u pitanju zakoni koji predviđaju podrednu primjenu Zakona o parničnom postupku kada je u pitanju računanje rokova i njihov tijek, pri čemu treba osobito voditi računa o brojnosti i širokoj podrednoj primjeni ZPP-a u mnogim pravnim područjima.

Na taj način dolazi do nepotrebnog stvaranja razlike prilikom računanja rokova u različitim granama prava čiji procesni zakoni reguliraju tijek roka na način različit od predloženih izmjena unutar ZPP-a.

Članak 17.

Članak 154. mijenja se i glasi:

"Stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna je protivnoj stranici i njezinu umješraču naknaditi troškove izazvane vođenjem postupka. Umješrač na strani stranke koja je izgubila parnicu dužan je naknaditi troškove koje je uzrokovao svojim radnjama.

Ako su stranke djelomično uspjele u parnici, sud će najprije utvrditi postotak u kojemu je svaka od njih uspjela, zatim će od postotka one stranke koja je u većoj mjeri uspjela oduzeti postotak one stranke koja je u manjoj mjeri uspjela, nakon toga će utvrditi iznos pojedinih i iznos ukupnih troškova stranke koja je u većoj mjeri uspjela u parnici koji su bili potrebni za svrhovito vođenje postupka te će toj stranici odmjeriti naknadu dijela takvih ukupnih troškova koji odgovara postotku koji je preostao nakon navedenog obračuna postotaka u kojima su stranke uspjele u parnici. Omjer uspjeha u parnici ocjenjuje se prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu.

Neovisno o pravilima iz stavaka 1. i 2. ovoga članka, sud može odrediti da jedna stranka naknadi drugoj stranici pojedine troškove primjenom članka 156. stavka 1. ili članka 159. stavka 3. ovoga Zakona.

Ako su stranke djelomično uspjele u parnici u približno jednakim dijelovima, sud može odrediti da svaka stranka snosi svoje troškove ili da jedna stranka naknadi drugoj stranici samo pojedine troškove primjenom članka 156. stavka 1. ili članka 159. stavka 3. ovoga Zakona.

Sud može odlučiti da jedna stranka nadoknadi sve troškove koje su protivna stranka i njezin umješrač imali ako protivna stranka nije uspjela samo u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva, a zbog tog dijela nisu nastali posebni troškovi.

Prema rezultatu dokazivanja sud će odlučiti hoće li troškove iz članka 153. stavka 5. ovoga Zakona podmirivati jedna ili obje stranke ili će ti troškovi pasti na teret sredstava suda."

Odredba je nejasna i konfuzna te nije vidljiv njezin ratio.

Predloženi način obračuna troška neosnovano uskraćuje stranici koja je u većem dijelu uspjela u sporu da joj se nadoknadi trošak sukladno njezinom utvrđenom uspjehu u sporu.

Potpuno je neprihvatljiv prijedlog zakonske odredbe kojom bi se omjer uspjeha u parnici ocjenjivao prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu. Takva zakonska odredba omogućiti će značajnu zlouporabu, primjerice onih tužitelja koji se objesno parniče, te će im

omogućiti da za takva neprihvatljiva ponašanja snose minimalne ili čak nikakve posljedice odnosno troškove.

S druge strane valja imati na umu da stranka protiv koje se vodi takav postupak u kojem će vrijednost predmeta spora biti smanjena na samom kraju postupka, a koja plaća stručnu pravnu pomoć sukladno vrijednosti predmeta spora u trenutku poduzimanja radnje, nikad neće moći od suprotne strane, pa čak i u situaciji da je u cijelosti uspjela u sporu, nadoknaditi trošak zastupanja koji je stvarno platila.

Članak 25.

Članak 186.d mijenja se i glasi:

"Sud može uvažavajući sve okolnosti, posebno interes stranaka i trećih osoba vezanih uz stranke te trajnost njihovih odnosa i upućenost jednih na druge, na ročištu uputiti stranke da u roku od osam dana pokrenu postupak mirenja pri sudu.

Rješenje kojim sud upućuje stranke na rješavanje spora u postupku mirenja smatra se rješenjem o upravljanju postupkom.

Sud može tijekom cijeloga parničnog postupka strankama predložiti rješavanje spora u postupku mirenja pri sudu ili izvan suda.

Ako stranke suglasno predlože ili prihvate rješavanje spora u postupku mirenja pred sudom, bez odgode će se odrediti sastanak radi pokušaja mirenja na koje se pozivaju stranke, njihovi zastupnici i punomoćnici ako ih imaju.

Postupak mirenja pred sudom vodi sudac izmiritelj ili sudski savjetnik određen s liste izmiritelja koju utvrđuje predsjednik suda.

Izmiritelj ne može sudjelovati u postupku mirenja u parničnom predmetu koji mu je dodijeljen.

Ako se postupak mirenja dovrši bez sklapanja nagodbe, izmiritelj ne smije sudjelovati u tom sporu u bilo kojem svojstvu.

Nagodba sklopljena u postupku mirenja provedenom u sudu pred sucem izmiriteljem je sudska nagodba.

Nagodba sklopljena u postupku mirenja provedenom u sudu pred izmiriteljem – sudskim savjetnikom je sudska nagodba, ako je potpiše sudac."

Prijedlog novog teksta čl. 186 d nepotpun je i nejasan.

Zakonski tekst ne predviđa što se događa u situaciji kada stranke ne postupe po rješenju kojim ih sud upućuje da u roku od osam dana pokrenu postupak mirenja pred sudom.

Nejasno je i po kojim se pravilima pokreće i vodi postupak mirenja, važe li odredbe Zakona o mirenju ili i u tom dijelu nedostaje cjelovita propisana procedura postupka.

Nejasno je i kakvo je svojstvo nagodbe sklopljene pred izmiriteljem-sudskim savjetnikom, ako ona nije potpisana od strane suca.

Članak 28.

Članak 186.g mijenja se i glasi:

"Stranke mogu tijekom parničnog postupka suglasno zatražiti od suda zastoj postupka radi pokušaja mirnog rješenja spora, bez obzira na način i forum rješavanja.

Zastoj iz stavka 1. ovoga članka može trajati najduže 60 dana, s tim da na suglasni obrazloženi prijedlog stranaka, podnesen prije proteka roka čije se produljenje traži, sud može jednom ovaj rok produžiti za određeno vrijeme, najviše za daljnjih 60 dana.

Ako nijedna stranka u roku od 15 dana nakon proteka rokova iz stavka 2. ovoga članka ne predloži nastavak postupak, smatra se da je tužba povučena."

Propisivanje presumiranog povlačenja tužbe kao posljedice za slučaj da niti jedna od stranaka u roku od 15 dana ne zatraži nastavak postupka bit će sigurno destimulirajuća za stranke, osobito tužitelje, da se odluče na postupak mirenja.

Članak 40.

Iza članka 299. dodaje se članak 299.a koji glasi:

"Članak 299.a

Sud može pozvati stranke da se u roku od osam do petnaest dana pisano očituju na navode protivne stranke.

Odredba stavka 1. ovoga članka ne utječe na pravo stranke da se, bez poziva suda, pisano očituje na navode protivne stranke. Stranka je dužna očitovati se pravodobno, tako da njezin podnesak bude dostavljen sudu i protivnoj strani najkasnije osam dana prije sljedećeg pripremnog ročišta ili ročišta za glavnu raspravu.

Podneske koji su predani nakon proteka roka iz stavka 1. ovoga članka ili protivno odredbi iz stavka 2. ovoga članka, sud neće uzeti u obzir. Iznimno, stranka može tražiti da ih sud uzme u obzir ako ih bez svoje krivnje nije mogla podnijeti pravodobno ili ako njihovo uzimanje u obzir ne bi dovelo do odugovlačenja postupka.

Sud će u pozivu iz stavka 1. ovoga članka upozoriti stranke na posljedice zakašnjenja."

Navedenom odredbom neopravdano se uskraćuje pravo strankama tijekom trajanja cijeloga postupka očitovati se o predmetu spora. U odnosu na navode o činjenicama i predloženim dokazima, u fazi prethodnog postupka, odredba je u suprotnosti s odredbom članka ZPP-a kojom je propisano da stranke mogu iznositi činjenične navode i predlagati dokaze sve do zaključenja prethodnog postupka.

Ovakvim rješenjem stranke se stavljaju u neravnopravan položaj u pogledu mogućnosti očitovanja ovisno o tome jesu li pozvane na očitovanje od strane suda ili ne, budući da stranke koje nisu pozvane na očitovanje to mogu učiniti do osam dana prije održavanja ročišta, a stranke koje je sud pozvao to moraju učiniti u roku od najviše 15 dana bez obzira što će se ročište održati tek za nekoliko mjeseci.

Ovdje treba imati na umu da je rok od 8 do 15 dana za očitovanje iznimno prekratak osobito u kompleksnijim predmetima ili kada se stranka mora očitovati na podneske suprotne strane koji uključuju opsežnu dokumentaciju ili vještačenja. Također se otvara mogućnost manipulacije procesnim pravima u kojima će jedna strana imati na raspolaganju dovoljno vremena pripremiti podnesak (puno duže od 15 dana), podnijeti ga sudu i protivnoj stranci, dok će protivna strana na isti morati se očitovati u vrlo kratkom roku. Stoga se predlaže brisati ovu odredbu, odnosno stavak 3. iste.

Ukoliko bi se zadržalo ovo rješenje, tada se predlaže odredbu izmijeniti na način da se produlji rok kojeg sud može dati strankama za očitovanje (barem 30-45 dana) te ublažiti sankciju za nepravovremenost podneska tako da ona ne bude *a priori* razlog za njegovo neprihvatanje. U tom smislu stavak 3. predloženog članka glasio bi: „*Podneske koji su predani nakon proteka roka iz stavka 1. ovoga članka ili protivno odredbi iz stavka 2. ovoga članka, sud neće uzeti u obzir ako bi to dovelo do odugovlačenja postupka.*“

Članak 43.

Naslov iznad članka 335. i članak 335. mijenjaju se i glase:

"Donošenje i objava presude

Članak 335.

Presuda se donosi i objavljuje u ime Republike Hrvatske.

Kad se glavna rasprava održava pred vijećem, presudu donose predsjednik vijeća i članovi vijeća koji su sudjelovali na ročištu na kojemu je glavna rasprava zaključena.

Presudu objavljuje sudac pojedinac, odnosno predsjednik vijeća.

Presuda se mora donijeti i objaviti najkasnije u roku od 45 dana od dana zaključenja glavne rasprave.

Izvornik presude potpisuje sudac pojedinac, odnosno predsjednik vijeća.

Ročište na kojem se presuda objavljuje sud je dužan zakazati na ročištu na kojem je glavna rasprava zaključena. Ako jedna od stranaka nije prisustvovala ročištu na kojem je glavna rasprava zaključena, sud će je pisano obavijestiti o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

Ročište na kojem se presuda objavljuje održat će se neovisno o tome jesu li stranke o njemu uredno obaviještene, odnosno jesu li pristupile na to ročište."

0

Članak 44.

Iza članka 335. dodaju se članak 335.a i naslov iznad njega koji glase:

"Pisana izrada i dostava presude

Članak 335.a

Presuda se mora izraditi i otpremiti u roku od petnaest dana od dana objave. Predsjednik suda može na temelju obrazloženog prijedloga suca pojedinca odnosno predsjednika vijeća dopustiti produženje toga roka za daljnjih petnaest dana u slučaju spriječenosti suca zbog opravdanih razloga.

Sud će presudu istaknuti na mrežnoj stranici e-oglasna ploča sudova petnaesti dan računajući od dana kada je presuda objavljena, a u slučaju dopuštenja produženja roka za izradu i otpremu presudu, trideseti dan računajući od dana kada je presuda objavljena.

Presuda mora biti istaknuta na mrežnoj stranici e-oglasna ploča sudova osam dana te se istekom osmog dana od dana njezinog isticanja na mrežnoj stranici e-oglasna ploča sudova smatra da je dostavljena strankama koje su uredno obaviještene o ročištu za objavu presude. Stranci koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude rok za izjavljivanje žalbe protiv presude počinje teći istekom osmog dana od dana njezinog isticanja na mrežnoj stranici e-oglasna ploča sudova. Ovjereni prijepis presude stranke mogu zatražiti u sudskoj pisarnici.

Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, sud će ovjereni prijepis presude dostaviti prema odredbama ovoga Zakona o dostavi pismena.

Ovjereni prijepis presude sadrži uputu o pravu na izjavljivanje pravnog lijeka protiv presude."

Novopredložene izmjene odredaba u odnosu na objavu presude te njezinu pisanu izradu i dostavu ostale su nejasne i nedorečene. Ovo osobito u dijelu koji se odnosi na ročište za objavu presude te obvezu suda da o njemu uredno obavijesti stranke u postupku, i što je još važnije u dijelu koji se referira na početak i tijekom roka za ulaganje žalbe protiv presude.

Pozitivni aspekt uvođenja e-oglasnih ploča, a to je konkretno činjenica da su stranke bile u mogućnosti pristupiti cjelovitom tekstu presude putem interneta na dan određen za objavu presude, gotovo se u cijelosti anulira predloženim izmjenama.

Stranke kojima će presuda biti dostavljena putem e-oglasne ploče biti će dovedene u situaciju da će im faktični trenutak objave presude biti nepoznat. Ovo stoga što je rok objave presude

usko vezan na rok izrade presude, a o čemu stranke nemaju saznanja obzirom da je sudu ostavljena mogućnost da presudu izradi u roku od 15 odnosno 30 dana.

Za stranku ostaje neizvjesno u kojem će trenutku sud presudu izraditi, a potom i objaviti i što je najvažnije od kada počinje teći rok za žalbu što je u praksi nedopustivo.

Isto tako, iz prijedloga izmjena nije jasno kada počinje teći rok za žalbu stranci koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude bez obzira što je sudu dana mogućnost da to ročište održi neovisno o tome jesu li stranke uredno o njemu obaviještene.

Također, predloženim izmjenama ne ispravlja se propust koji je učinjen 2013. godine zadnjom izmjenom Zakona o parničnom postupku kojom prilikom nije ujednačen tekst tog zakona sa Zakonom o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima u pogledu otpavka odnosno ovjerenog prijepisa presude koji se dostavlja strankama. Ova naizgled nevažna razlika u terminologiji u praksi je (doslovno) dovela do nemogućnosti izvršenja pravomoćnih sudskih odluka obzirom primjerice FINA odbija postupati po ovjerenom prijepisu presude već postupka isključivo po izvorniku odnosno otpavku presude pozivajući se na jasnu zakonsku odredbu Zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima. Rješenje problema je jedino ujednačavanje tekstova zakona što je ovom izmjenom propušteno učiniti.

Članak 46.

U članku 354. stavku 2. točka 11) mijenja se i glasi:

"11) ako presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, a osobito ako je izreka presude nerazumljiva, ako proturječi sama sebi ili razlozima presude, ili ako presuda nema razloga o odlučnim činjenicama, ili ako o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava ili zapisnika o iskazima danim u postupku i samih tih isprava ili zapisnik."

Prijedlogom novog zakonskog teksta izostavljeni su oni slučajevi kada presuda nema uopće razloga kao i slučaj kada su razlozi o odlučnim činjenicama nejasni i proturječni.

Smatramo kako nema mjesta ukidanju tog dijela zakonske odredbe, postojanje kojih dovodi do apsolutno bitne povrede parničnog postupka, iz razloga što svatko ima pravo na jasnu i obrazloženu presudu, te ne postoji niti jedan razlog da se to pravo dokine.

U praksi su vrlo česti upravo takvi slučajevi kada do ukidanja prvostupanjske presude dolazi zbog toga što je obrazloženje presude manjkavo zbog nedostatka razloga ili zbog toga što su razlozi o odlučnim činjenicama nejasni i proturječni, a ne radi se o slučajevima kada proturječnost proizlazi iz onoga što je u razlozima presude navedeno o sadržaju isprava ili zapisnika i samih tih isprava ili zapisnika.

Nejasno je na koji bi to pravno prihvatljivi način drugostupanjski sud uopće mogao odlučiti o zakonitosti presude koja primjerice nema uopće razloga, ako takav nedostatak više ne predstavlja žalbeni razlog.

Članak 50.

Članak 382. mijenja se i glasi:

"Protiv pravomoćne presude donesene u drugom stupnju, stranke mogu podnijeti reviziju u roku od 30 dana od primitka odluke revizijskog suda o dopuštenosti revizije.

Sud će dopustiti reviziju ako se može očekivati odluka o nekom pravnom pitanju koje je važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni ili za razvoj prava kroz sudsku praksu, a osobito:

- ako je riječ o pravnom pitanju o kojem odluka suda drugog stupnja odstupa od prakse revizijskog suda, ili
- ako je riječ o pravnom pitanju o kojem nema prakse revizijskog suda, pogotovo ako sudska praksa viših sudova nije jedinstvena, ili
- ako je riječ o pravnom pitanju o kojem sudska praksa revizijskog suda nije jedinstvena, ili
- ako je o tom pitanju revizijski sud već zauzeo shvaćanje i presuda se drugostupanjskoga suda temelji na tom shvaćanju, ali bi – osobito uvažavajući razloge iznesene tijekom prethodnoga prvostupanjskoga i žalbenoga postupka, zbog promjene u pravnom sustavu uvjetovane novim zakonodavstvom ili međunarodnim sporazumima te odlukom Ustavnoga suda Republike Hrvatske, Europskoga suda za ljudska prava ili Europskog suda – trebalo preispitati sudsku praksu."

Ukidanjem redovne revizije kao izvanrednog pravnog lijeka strankama je bitno ograničeno pravo da Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao najviša sudska instanca, kontrolira zakonitost sudskih odluka.

Osobito što je prema važećem zakonu ova mogućnost kontrole već ograničena na postupke znatnijeg ekonomskog odnosno društvenog značaja (npr. radni sporovi).

Činjenica da je Vrhovni sud do sada u ovakvim postupcima često meritorno odlučivao, mijenjajući odluke nižih sudova, ukazuje da trenutno stanje u pravosuđu ne pokazuje onu kvalitetu sudovanja koja dozvoljava ukidanje tako važnog pravnog instituta.

Svođenje revizijskih razloga isključivo na one koje je do sada predviđao institut tzv. izvanredne revizije, uz dodatno uvođenje postupka odlučivanja o dopuštenosti revizije pod istim tim uvjetima, značajno umanjuje mogućnost stranaka da zatraže kontrolu sudskih akata pred Vrhovnim sudom Republike Hrvatske.

Tim više što sudska praksa drugostupanjskih sudova čija neujednačenost predstavlja kako osnovu za prethodni postupak odlučivanja o dopuštenosti revizije, tako i revizijski razlog, u Republici Hrvatskoj nije sustavno objavljena pa time niti u cijelosti dostupna. Stoga će potencijalni revidenti ostati zakinuti za svoja prava zbog nedostatka unificirane službene baze podataka sudske prakse.

Ukoliko je intencija zakonodavca bila rasterećenje Vrhovnog suda ovakvim rješenjem potencijalno se otvara mogućnost da će stranke, u većoj mjeri nego do sada, zaštitu svojih prava početi tražiti pred Ustavnim sudom kroz institut ustavne tužbe.

Nesvrhovitost ovakvog rješenja očituje se u činjenici što će rasterećenje Vrhovnog suda od njegove osnovne zadaće jednim dijelom dovesti do prebacivanja te zadaće na tijelo kojemu kontrola sudskih odluka nije u osnovnoj nadležnosti. Osim toga ostaje otvoreno pitanje koliko će se ovakvom primjenom rasteretiti i sam Vrhovni sud budući će se i pred time sudom

povećati broj predmeta kako temeljem prijedloga za dopuštenje izvanredne revizije tako i broj predmeta povodom same revizije.

Članak 83.

Iza članka 495.a dodaje se članak 495.b i naslov iznad njega koji glase:

"Pravni lijekovi i učinci presude

Članak 495.b

U postupku pred trgovačkim sudovima žalba protiv presude ne odgađa ovrhu u sporovima male vrijednosti, osim ako sud koji donosi presudu odredi drugačije."

NAPOMENA:

- izmjene Ovršnog zakona uskladiti s ovom izmjenom

Smatramo potrebnim istaknuti činjenicu kako su stranke trgovačkih sporova također i obrtnici i druge fizičke osobe koje obavljaju samostalnu djelatnost čiji godišnji dohodak često ne premašuje iznos od sto tisuća kuna, pa spor male vrijednosti od 50 tisuća kuna prema ZPP-u za njih nije spor male vrijednosti u ekonomskom smislu. S druge strane imamo velika trgovačka društva čiji godišnji prihod prelazi iznose od nekoliko stotina milijuna kuna te se i na njih primjenjuje ista odredba o sporu male vrijednosti koja za takve stranke uistinu i jest bagatelni spor.

Imajući u vidu navedeno, kao i činjenicu da je u sporovima male vrijednosti mogućnost izjavljivanja žalbe ograničena dopuštenim žalbenim razlozima, smatramo ovu odredbu osobito otegotnom za manje trgovce i obrtnike, nad kojima će se, prema predloženoj izmjeni, moći provesti ovrha prije pravomoćnosti presude. Ukoliko takva presuda bude ukinuta ili preinačena, stranka nad kojom je provedena ovrha morat će pokrenuti novu parnicu radi povrata sredstava, što će prouzročiti novi broj sudskih predmeta, pa smatramo kako ona nije prihvatljiva niti u smislu rasterećenja sudova.

Ovo je zapravo još jedna odredba kojom se na pogrešan način (kao i kod ukidanja instituta tzv. redovne revizije) pokušava sanirati velik broj predmeta i dugotrajnost odlučivanja viših sudova, dok se nije razmišljalo o posljedicama koje će ove promjene donijeti fizičkim i pravnim osobama koje zaštitu i ostvarenje svojih prava ostvaruju upravo u parničnom postupku.

Hrvatska udruga žena u pravnoj profesiji

Odbor za legislativu

Vanja Joka Brkljačić, predsjednica odbora

Andrijana Kalić Boroje, članica odbora

Ana-Marija Vegar, članica odbora